

Schiller Institut

Nyhedsorientering maj-juni 2017

“一带一路”国际合作高峰论坛
BELT AND ROAD FORUM FOR INTERNATIONAL COOPERATION

2017年5月14-15日 中国·北京

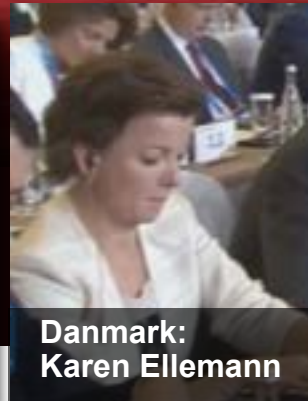
14-15 MAY 2017 BEIJING, CHINA

Kina:
Xi Jinping

Schiller Institut:
Helga Zepp-LaRouche

Danmark:
Karen Ellemann

USA:
Matthew Pottinger

SKELSÆTTENDE BÆLT- OG VEJ-FORUM I BEIJING

Bælt & Vej Forum i Beijing den 14.-15. maj, hvor 130 lande havde takket ja til præsident Xi Jinpings invitation, Ruslands Putin var æresgæst, men hvor også USA sendte en vigtig delegation, kan meget vel være starten på en sådan ny, retfærdig økonomisk verdensorden, hvor alle nationer får adgang til udvikling. Trump taler stadig godt med Xi Jinping og forbereder at løse krisen med Nordkorea. USA og Rusland samarbejder i Syrien. Krigsfraktionen i Vesten fortsætter heksejagten på Trump, og medierne skriger »Watergate« uden, at der er substans. Kan medierne sammen med efterretningstjenesterne få afsat Trump? Eller vil Trump rense op i overvågningssamfundet? Trump skal have gang i infrastrukturprojekter, men pengene vil ikke komme fra Wall Street. Vil vi se Glass/Steagall og LaRouches tre andre love blive gennemført, så USA kan overleve det bankerotte finanssystem og blive stort igen? Vil USA og Europa gå med i dette nye, globale paradigme? Præsident Trumps afvisning, ved NATO-topmødet i Bruxelles den 25. maj, og ved det efterfølgende G7-topmøde i Italien, af at lade USA under hans ledelse fortsætte den gamle, vestlige politik, kan være startskuddet til en helt ny verdensorden, hvor USA samarbejder tæt med de tidligere fjendebilleder Kina og Rusland.

Dette er en redigeret udgave af en tale, Tom Gillesberg, Schiller Institutets formand i Danmark, holdt den 17. maj 2017. Se og hør talen inklusive den efterfølgende diskussion på www.schillerinstitut.dk.

Vi befinder os på et afgørende punkt i menneskehedens historie, hvor eftertiden forhåbentlig vil kunne fortælle, at verden befandt sig i en dyb eksistentiel krise med udbredt

spiltelse og tilmed fare for menneskehedens udslættelse gennem atomkrig, men at USA og Europa i rette tid blev vundet over på den rette side, så der kunne skabes gigan-

**KONTAKT OS: Skt. Knuds Vej 11, kld. tv., 1903 Frederiksberg C, 1551-5648408
53 57 00 51 • SI@SCHILLERINSTITUT.DK • WWW.SCHILLERINSTITUT.DK**

tisk fremskridt på hele kloden og den største renæssance, som menneskeheden nogensinde havde set.

Det er potentialet, som verden ser ud efter det verdenshistoriske Bælt- & Vej-Forum, der fandt sted i Beijing den 14.-15. maj, men det er ikke noget, der er helt afgjort endnu. Der er et virkeligt desperat forsøg fra visse kredse internationalt og i USA på at få skabt en Watergateskandale imod Donald Trump og få ham svækket – og helst helt afsat som USA's præsident.

Trumps venskab med præsident Xi

Til stor skræk for Storbritannien og deres lakajer i USA, som Barack Obama, Hillary Clinton og John McCain, sammen med nøglefolk i den amerikanske efterrettningsverden, eller måske rettere overvågningsverden – såsom de tidligere chefer for DNI, FBI og CIA, James Clapper, James Comey og John Brennan – så er præsident Trump blevet rigtig gode venner med den kinesiske præsident Xi Jinping og er også, på trods af alle de hindringer, man har forsøgt at lægge i vejen, ved at blive rigtig gode venner med Rusland.

USA har så indlysende sammenfaldende interesser med såvel Kina som med Rusland, at det helt åbenlyst er i USA's og verdens interesse, at Donald Trump fører USA ind som den tredje part i det stadigt tættere, strategiske partnerskab mellem Kina og Rusland.

Den amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche kommenterede begivenhederne i Beijing ved at sige, at nu må folk ophøre med at tænke småt og lade sig begrænse af den gamle geometri, for vi har chancen for at vinde en kæmpe sejr her og nu. Vi i Schiller Instituttet og LaRouche-bevægelsen er ikke observatører eller et heppekor for den ene eller den anden side, men befinder os helt centralt i den globale transformationsproces, der er i gang netop nu.

Verdenshistorisk topmøde i Beijing

Det blev reflekteret ved de historiske begivenheder i Beijing ved Bælt- & Vej-Forummet den 14.-15. maj, hvor 29 stats- og regeringschefer, selvfølgelig med Kinas præsident Xi Jinping i spidsen, mødtes, i lighed med omkring 1.500 andre nøje udvalgte delegerede. Der var 130 lande repræsenteret, og blandt de lande, der var repræsenteret på anden vis end med en stats- eller regeringschef, var bl.a. Danmark, der var repræsenteret ved minister for ligestilling og minister for nordisk samarbejde Karen Ellemann, der blev sendt som en personlig repræsentant for statsminister Lars Løkke Rasmussen.

Det har vi i hvert fald fået at vide, for jeg har endnu ikke set nogen form for pressemeddelelser eller presseartikler i dansk eller international presse, der fortæller noget om, hvad Ellemann sagde eller gjorde ved konferencen. Der var også 70 internationale organisationer til stede, med FN's generalsekretær António Guterres i spidsen, for at repræsentere verdenssamfundet.

Kina havde allerede før topmødet startede meldt ud, at Ruslands præsident Vladimir Putin blev betragtet som den vigtigste æresgæst. Det blev reflekteret ved, at Putin var næste taler efter, at præsident Xi Jinping havde holdt åbningstalen på topmødet. Efter Putin talte derefter den tyrkiske præsident Erdogan, en refleksion af, hvor anderledes verden ser ud fra en ikke-vestlig optik i forhold til, hvad man ville forvente, hvis tingene havde fundet sted i Europa eller USA.

Hele ideen med Bælt- & Vej-Forummet var ikke at være

endnu en platform, hvorfra den vestlige verdens ledere kan fortælle resten af verden, hvordan de skal opføre sig, hvis de skal være en del af det gode selskab. Ideen er, at hele verden skal få mulighed for udvikling, og at alle nationer som udgangspunkt er ligeværdige, hvad enten de er et fattigt land i den tredje verden eller en supermagt som USA.

Parallelt med det politiske topmøde mellem regeringsrepræsentanterne havde Kina også inviteret en række repræsentanter fra forskellige tænketanke, hvoriblandt man havde inviteret Helga Zepp-LaRouche som grundlægger og international formand for Schiller Instituttet til at tale. Vigtigheden af det indser man, når man læser den relativt korte, men meget indholdsrige og inspirerende tale, som Helga Zepp-LaRouche holdt.

30 gange større end Marshallplanen

Hendes tale angav, hvor hele Bælt- & Vej-Initiativet fremadrettet må bevæge sig hen, men samtidigt vil jeg også betone, at hele dette initiativ, som Xi Jinping søsatte i 2013, for blot trethelvt år siden, allerede er vokset til projekter for 4.000 mia. dollars. Til sammenligning var den amerikanske Marshallplan efter Anden Verdenskrig på 13 mia. dollars, hvilket modsvarer omkring 130 mia. dollars i nutidig købekraft. Bælt- & Vej-Initiativet er altså allerede nu, efter blot lidt over tre år, 30 gange større end den berømte Marshallplan var.

Og dette er blot begyndelsen, der er ingen der ved, hvor det vil slutte. Det ser ud til at være, som Helga Zepp-LaRouche beskrev det fra Beijing, indledningen til en ny æra. Etableringen af den nye, retfærdige, økonomiske verdensorden, som LaRouche-bevægelsen og Schiller Instituttet har kæmpet for i over fire årtier.

Helga Zepp-LaRouche var inviteret til at deltage i nogle tænketank-udvekslingsmøder, der fandt sted på sidelinjen af Bælt- & Vej-Forummet, hvor hun på førstedagen var udvalgt til at være diskussionsdeltager i et forum om Bælt- & Vejs Initiativer for at skabe en stærkt balanceret, inkluderende, bæredygtig, global økonomi, og på den anden dag var hun taler ved det 5. Tænketank-topmøde om at samle visdom, der kan fremme den globale vækst. Her holdt hun sin visionære og inspirerende tale (se boks side 3).

Schiller Instituttets rolle i Silkevejen

Som man kan fornemme, så er det en helhjertet støtteklæring fra Helga Zepp-LaRouche til Bælt- & Vej-Initiativet, men det er også meget mere end det. Det er en passioneret appel, som hun tidligere har fremført ved et utal af internationale konferencer, om, at dette initiativ må blive til Verdenslandbroen, hvor hele verden kan blive integreret i projektet. Med bygningen af en tunnel under Beringstrædet kan et kommende Nord- og Sydamerikansk infrastrukturnet kobles på det eurasiske, og så er USA pludselig integreret i denne nye, spændende fremtid – frem for at være en udenforstående taber i det store, geopolitiske spil.

Det er også værd at erindre, hvor hele dette storstilede projekt kommer fra. Det begyndte ikke i 2013 med Xi Jinpings lancering af projektet under navnet OBOR (One Belt, One Road, Ét Bælt, Én Vej), men har en lang forhistorie. Lyndon LaRouche, Helga Zepp-LaRouche og Schiller Instituttet har jo kæmpet for en ny, økonomisk verdensorden i knap fem årtier. Vi har løbende fremlagt nye initiativer til, hvordan det kunne

Helga Zepp-LaRouches tale ved Bælt- & Vej-Forum i Beijing Bælt & Vej byder Verdenslandbroen velkommen

Helga Zepp-LaRouche, stifter og præsident for Schiller Instituttet, deltog i går, på åbningsdagen af Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde i Beijing, Kina, i »Tematisk session om udvekslinger mellem tænketanke«, på panelet med titlen, »Bælt & Vej for fremme af stærk, afbalanceret, inkluderende og bæredygtig, global økonomi«. Her følger hendes indlæg:

I de tre et halvt år, der er gået, siden præsident Xi Jinping annoncerede initiativet i 2013, har der været en åndeløs dynamik i den Nye Silkevej. Bælt & Vej-initiativet har det indlysende potentiale til hurtigt at blive til en Verdenslandbro, der forbinder alle kontinenter gennem infrastruktur, såsom tunneller og broer, og som forstærkes gennem den Maritime Silkevej. Som sådan repræsenterer initiativet en ny form for globalisering, der ikke bestemmes af kriteriet for profitmaksimering for finanssektoren, men derimod af kriteriet for den harmoniske udvikling af alle deltagende lande på basis af win-win-samarbejde.

Det er derfor vigtigt, at man ikke ser på Bælt & Vej-initiativet ud fra en bogholders synspunkt, som fremskriver sit statistiske cost-benefit-synspunkt ind i fremtiden, men at vi derimod tænker på det som en vision om et fællesskab for en fælles fremtid. Hvor ønsker vi, menneskeheden som helhed skal være om 10, 100 eller endda 1000 år? Er det ikke menneskeheden naturlige skæbne, som den hidtil eneste kendte, kreative art i universet, at vi i fremtiden vil bygge landsbyer på Månen, udvikle en dybere forståelse af de billioner af galakser i vort univers, løse spørgsmålet om sygdomme, der hidtil ikke har kunnet kureres, eller løse spørgsmålet om sikkerhed for forsyning af energi og råmaterialer gennem udvikling af termonuklear fusionskraft? Ved at fokusere på menneskeheden fælles mål, vil vi blive i stand til at overvinde geopolitik og etablere et højere fornuftsgrundlag, til fordel for alle. Det er åbenlyst, at Verdenslandbroen er ideel for at fuldføre udviklingen af vor planets indlandsområder. Koloniseringen af det nære rum bliver den indlysende, næste fase af den infrastrukturelle åbning af menneskets naturlige levested.

Når man ser på et verdenskort, så er USA ikke kun et land, der er omgivet af to oceaner og to naboer, men at det kan blive en central del af en infrastrukturkorridor, der, via Central- og Sydamerika, forbinder Ibero-Amerika med det eurasiske transportsystem, via en tunnel under Beringstrædet. Siden præsident Xi Jinping tilbød præsident Trump, at USA kunne tilslutte sig Bælt & Vej-initiativet, er der nu et praktisk forslag på bordet, hvor USA kan blive en integreret del af Verdenslandbroen. USA's infrastrukturbehov, der er enorme, kunne være en perfekt anledning til at konvertere alle eller en del af de \$1,4 billion, som udgør Kinas beholdning af amerikanske statsobligationer, til sådanne investeringer via en infrastrukturbank. For eksempel har USA virkelig brug for ca. 40.000 miles hurtige jernbaner, hvis de ønsker at være på lige fod med de kinesiske planer om frem til år 2020 at

forbinde alle de større byer i Kina via hurtigtog.

Den amerikanske økonomi ville opleve en enorm styrkelse gennem en sådan storstilet infrastrukturinvestering og kunne igen eksportere til det hastigt voksende, kinesiske marked, og når konkurrence først er udskiftet med samarbejde, er mulighederne for joint ventures mellem USA og Kina i tredjelande enorme.

Siden præsident Trump har erklæret, at det er hans plan at genintroducere det Amerikanske Økonomiske System, opfundet og praktiseret af Alexander Hamilton, Henry C. Clay og Abraham Lincoln, og ligeledes genintroducere Franklin D. Roosevelts Glass/Steagall-lov, er muligheden for en snarlig etablering af en Nationalbank og et statsligt kreditsystem, med det formål at kanalisere kinesiske beholdninger (af amerikanske statsobligationer) over i infrastrukturinvesteringer, nærmere en realitet.

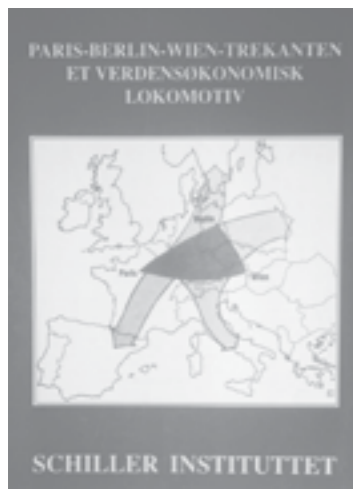
Alt imens flere og flere europæiske nationer, både i og uden for EU, er ved at anerkende BVI's enorme potentiale og giver udtryk for planer om at blive et omdrejningspunkt for eurasiske samarbejde, så har selve EU været reserveret, for at sige det diplomatisk.

Der er imidlertid en enorm udfordring, som gør, at EU-staterne kunne overbevises om at samarbejde med BVI: Det er flygtningekrisen. Den eneste måde, hvorpå dette Europas moralske sår kan heles, er den aktive integration af de europæiske nationer i en storstilet udviklingsplan for hele Afrika, under BVI.

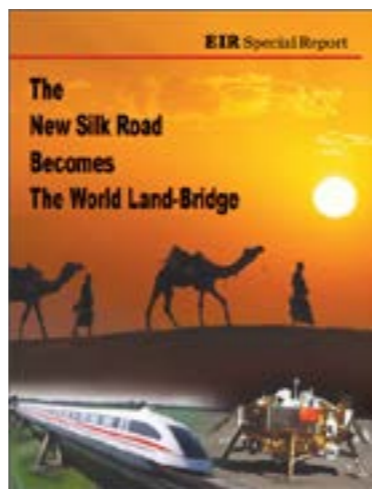
Den nye, positive udsigt til samarbejde mellem USA og Rusland i Syrien om deeskalering og samarbejde mellem de to landes militære styrker, sammen med Astana-processen, stiller nu en stabilisering af hele regionen i sigte. Der eksisterer allerede tilbud fra Kina om at forlænge den Nye Silkevej ind i Sydvestasien.

Den Nye Silkevej må – som oldtidens Silkevej gjorde det – føre til en udveksling af de skønneste udtryk for alle de deltagende landes kultur, hvis den skal lykkes. Den sande betydning af win-win-samarbejde er mere end blot den materielle fordel af infrastruktur- og industriudvikling, men er også den frydefulde opdagelse af andre kulturer og skønheden i deres klassiske musik, poesi og malerkunst og hermed, gennem at lære dem at kende, at styrke vores kærlighed til menneskeheden som helhed.

I opbygningen af Verdenslandbroen vil alle nationer samarbejde om at undersøge, hvordan man anvender lovene for noosfæren med det formål at etablere levedygtige former for regeringen af os selv. Udvikling af de skabende, intellektuelle evner hos alle mennesker i alle nationer vil give hele menneskeheden en fornemmelse af enhed og formål, som vil gøre vores art virkeligt menneskelig. Når vi organiserer vore samfund omkring videnskabelig og kunstnerisk opdagelse, vil vi fuldende vores viden om, hvordan vi uophørligt kan fremme menneskeheden selvudviklingsproces, intellektuelt, moralsk og æstetisk, og vi vil finde vores frihed i nødvendighed – hvor vi gør vores pligt, med lidenskab!

LaRouche-kampagnen har spillet en stor rolle i tilbivelsen af Bælt- & Vej-Initiativet. Fra venstre til højre: Schiller Institutets forslag til et europæisk økonomisk opbygningsprogram fra 1990, EIR's rapport fra januar 1997 med titlen, »Den Eurasiske Landbro. 'Den Nye Silkevej' – lokomotiv for verdensøkonomisk udvikling« og »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen« fra december 2014.

ske. Inden Berlinmuren faldt, fremlagde vi forslag til, hvordan vi kunne bruge den kommende, dramatiske forandring til at sikre, at Europa blev til et verdensøkonomisk lokomotiv.

De mange forhåbninger blev skuffet i tiden efter 1989, og derfor fødtes ideen om Den Eurasiske Landbro. Om at forbinde Europa med Kina og udvikle hele det mellemliggende territorium – deriblandt et meget stort land, der hedder Rusland. Også de andre dele af det tidligere Sovjetunionen vil blive en del af denne opbygningsproces, og vi ville kunne sikre, at alle nationer blev inkluderet i det fremtidige samarbejde, i stedet for at fortsætte med katastrofen fra Den Kolde Krig og briternes meget effektive arbejde for at sætte de forskellige lande op imod hinanden.

Denne proces har Helga Zepp-LaRouche spillet en meget stor rolle i. Hun har deltaget i utallige konferencer i ikke blot Europa, men også i Asien. Hun var en flittig taler i Kina, hvor hun blev kendt som Silkevejsdamen, fordi hun utrætteligt kæmpede for etableringen af denne Nye Silkevej. Det kulminerede i en stor, international konference i Beijing i 1996, som blev arrangeret i et samarbejde mellem Kina og EU, men hvor EU var en meget fodslæbende samarbejdspartner, så det var mest Schiller Institutet, der leverede input fra europæisk hold.

1996: Eurasisk Landbro-konference

Konferencen fremlagde, hvordan man kunne forbinde Kina og Europa med en række infrastrukturkorridorer, der kunne transformere hele økonomien og skabe udvikling for alle. Alt dette blev efterfølgende samlet i en stor rapport, der blev udgivet i januar 1997 af *Executive Intelligence Review* (EIR), med titlen, »The Eurasian Land-Bridge. 'The New Silk Road' – locomotive for worldwide economic development« (Den Eurasiske Landbro. 'Den Nye Silkevej' – lokomotiv for verdensøkonomisk udvikling).

Så kom den økonomiske krise i Asien i 1997, der skabte et midlertidigt tilbageslag, men efter den store, internationale finanskrisen i 2007-2008, intensiverede man i Kina processen med at bygge den kinesiske del af alle disse jernbanelinjer og supplere med en plan for at forbinde alle de større, kinesiske byer med højhastighedstog.

Dette var blot sidste skridt i en opbygning af den kinesiske økonomi, der har løftet et sted mellem 500 og 800 mio. kinesere ud af fattigdom gennem de seneste fire årtier. Efter at Xi Jinping blev præsident i november 2012, besluttede han sig så for, at Kina under hans lederskab skulle sprede denne opbyg-

ningsproces ud til resten af verden.

Det er allerede nu 30 gange større end Marshallplanen, men der er en anden, meget stor forskel: Marshallplanen spillede en stor rolle som en støtte for vesteuropæiske lande og frem for alt til at genopbygge den enormt ødelagte vesttyske økonomi. Men planen havde også et klart geopolitisk sigte. Hjælpen gik udelukkende til Vesteuropa og ikke til det kommunistiske Østeuropa, for man ønskede frem for alt at styrke Vesttyskland for at forhindre, at det og eventuelt andre vesteuropæiske lande gav efter og blev opslugt af den sovjetiske interessesfære.

USA's hjælp skabte et vigtigt marked for amerikanske maskiner og produkter, men sikrede også amerikansk geopolitisk indflydelse i Europa. Sådanne geopolitiske prioriteringer har på intet tidspunkt været en del af det kinesiske program. Tværtimod har det fra begyndelsen været inkluderende, og man har gentagne gange inviteret USA til at være en del af programmet og har haft det som et udtrykkeligt mål at bringe menneskeheden ud af geopolitikkens skarpe kløer, der har skabt så mange ulykker for menneskeheden. Jeg vil opfordre alle til at lytte til Xi Jinping tale ved forummet og de andre vigtige taler, der blev holdt.

Helga Zepp-LaRouche var inviteret, fordi man i Kina ved, at Schiller Institutets bidrag til denne proces er ekstremt vigtigt. Både på det idémæssige plan, og man skal huske på, at vor, nye store rapport, »The New Silk Road becomes The World Land Bridge« (Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen) fra december 2014, meget hurtigt blev oversat til kinesisk af et ledende kinesisk universitet og har cirkuleret i ledende kinesiske kredse siden.

Zepp-LaRouche i Kinas medier

I dagene op til, under, og efter topmødet i Beijing havde mange af de ledende kinesiske medier interviews med Helga Zepp-LaRouche og hendes appel til præsident Donald Trump om, at han personligt burde deltage i dette topmøde. Hun var også på et halvtimes engelsksproget debatprogram, Dialog med Yang Rui, på det kinesiske stats-tv CGTN sammen med Su Ge, præsidenten for Kinas Institut for Internationale Studier, for at diskutere den internationale respons til Bælt- & Vej-Initiativet. Her blev det særdeles tydeligt, hvilken afgørende rolle, Helga Zepp-LaRouche spiller i Kina netop nu, for spørgsmålene fra tv-værtens side var hele tiden baseret på geopolitik, og Zepp-LaRouche måtte hele tiden påpege, at det ikke længere er den relevante diskussion.

Man må se på det store billede og den transformationsproces, der er i gang. Se på, hvad der er i gang i USA under præsident Trump, hvor han er i gang med at indfinde sig i et samarbejde med Kina og Rusland. Det er man meget hysterisk over i London og andre steder, men det er, hvad der sker.

Hvad så med andre vestlige lande? Vi har set Jean-Pierre Raffarin, den franske repræsentant ved forummet, som medbragte et personligt brev fra den nyvalgte franske præsident Macron til præsident Xi Jinping og kom med begejstrede udtalelser om hele projektet. USA og Europa kan sagtens være at finde blandt deltagerne i dette storstilede projekt fremadrettet, og der var en hel del EU-lande, der var repræsenteret på konferencen. Stadig flere lande forstår, at, hvis man vil have udvikling og vil kunne være håbefuld om sine fremtidsudsigter, så er dette et samarbejde, som man skal være en del af.

Helga Zepp-LaRouche blev også interviewet på radio og i aviserne, i modsætning til, hvad vi ser i mediebilledet her i Europa og i USA, hvor man mest beskæftiger sig med totalt ligegyldige ting, som f.eks. historien om, at Donald Trump fik mere is end de andre, når man havde stor middag. Men der har næsten ingen dækning været af Bælt- & Vej-Initiativet, bortset fra et par enkelte artikler. Folk i almindelighed ved derfor intet om, hvad der egentlig foregår i verden. De ved ikke, hvilket enormt potentiale, der er.

Medierne forsøger at fastholde diskussionen i den gamle geometri. Man forsøger at skabe en stemning, som om vi befinder os midt i Den Kolde Krig og havde et Rusland, der har forberedt en invasion af sine naboer og er en trussel imod os alle, på trods af, at dette intet har med virkeligheden at gøre. Men det er det indtryk, man får, hvis man følger med i medierne eller går til nogle af de sikkerhedspolitiske konferencer. Derfor er det også så befriende for kineserne, russerne og andre at have en dialog med folk fra den vestlige verden, der ikke befinder sig i en medieskabt pseudoverden, men befinder sig i den virkelige verden, der vil forme fremtiden.

Helga Zepp-LaRouche repræsenterede Schiller Institutets internationale kampagne, men er også leder af partiet Bürgerrechtsbewegung Solidarität (BüSo) i Tyskland, og det var godt, at hun var der, for den officielle repræsentant på konferencen fra Tyskland, økonomiminister Brigitte Zypries, var en total katastrofe. Hun stod faktisk og angreb hele projektet. Alle disse penge, som Kina nu investerer rundt omkring, har et suspækt ophav, formandede Zypries. Den slags bøffer tror jeg heldigvis ikke, Karen Ellemann leverede som den danske repræsentant. Han har sikkert været sig bevidst, hvor vigtigt, det dansk-kinesiske, strategiske partnerskab er for den fremtidige udvikling her i Danmark og internationalt.

Et splittet Europa

Vi ser allerede nu et splittet Europa. Der har været stor opmærksomhed omkring præsident Macrons besøg hos kansler Merkel, og at man nu får en ny, tæt fransk-tysk akse. De seneste delstatsvalg i Tyskland har vist, at SPD's drøm om at overtage kanslerposten efter Merkel, ikke har det så godt. Ved valget i Nordrhein-Westfalen, som er den mest folkerige delstat med næsten en fjerdedel af de tyske vælgere, fik SPD en over snuden.

For to måneder siden stod de til en kæmpe sejr, men det var inden, Martin Schultz, den tidligere formand for EU-parlamentet, blev valgt til ny formand for SPD og personligt kaste-

de sig ind i valgkampen i Nordrhein-Westfalen, hvor Schultz kommer fra. Han kom, han så og han tabte. Det ser ud til, at han har en Hillary Clinton i maven. Alle går derfor ud fra, at Merkel vil blive siddende på magten, og det nuværende billede af Europa vil fortsætte.

Men se på, hvad der foregår i Frankrig. Det er muligt, at Macron har en række forbindelser til finansverdenen, og at de regner med at kunne kontrollere ham, men Macron er en politisk kamæleon. Han skal forsøge at overleve og skabe en rolle for Frankrig. Derfor sendte han den tidligere premierminister Jean-Pierre Raffarin til Beijing som sin personlige repræsentant, for han er kendt som en ven af Kina.

Frankrig siger JA til Bælt- & Vej-Initiativet

Raffarin holdt en tale som Frankrigs repræsentant, hvor han kaldte Den Nye Silkevej for et »ambitiøst design«, som specielt sigter på at skabe større forbundethed mellem landene gennem udvikling af infrastruktur. Frankrig er enig med Kina i, at »win-win-princippet må være i centrum af initiativet«, og at det er vigtigt at »mindske de negative effekter, som globaliseringen har forårsaget«. Frankrig ønsker at »hjælpe Eurasien til at få større vægt på den geopolitiske scene, og det gælder også Eurafrika (sammenrækning af Europa og Afrika)«. Bælt- & Vej-Initiativet er en måde at »overvinde den uorden, der findes i mange dele af verden, at skabe fred gennem at opbygge samarbejde«, sagde Raffarin.

I et Xinhua-interview sagde han yderligere: »Bælt- & Vej-Initiativet, som præsident Xi har foreslået, viser, at han tillægger samarbejdet mellem Europa og Asien stor vigtighed ... Det vil indgyde vitalitet i den globale udvikling og viser hans globale visioner. Initiativet er kreativt og viser, at Kina har kapaciteten til at skabe en ny æra for global udvikling.« Det er en noget anden tale end den, man hørte fra Tysklands repræsentant.

If you can't beat them ...

Den britiske statsminister Theresa May, som oprindeligt havde meldt sin deltagelse på topmødet, men havde meldt afbud pga. valgkampen hjemme i Storbritannien, blev erstattet af den britiske finansminister Philip Hammond, der holdt en tale, der var én stor lovprisning af Xi Jinping og Bælt- & Vej-Initiativet. Samtidig med, at *Financial Times* og de andre britiske aviser gjorde alt, hvad de kan, for at nedgøre projektet.

Der gælder åbenbart det berømte slogan: »If you can't beat them, join them« (Hvis du ikke kan besejre dem, så tilslut dig dem). Det Britiske Imperium med centrum i City of London forsøger med alle midler at stoppe projektet, men hvis det ikke skulle lykkes, så gælder det om at være en del af det og forsøge at få så stor indflydelse som muligt. Få en plads, der er så langt fremme i toget som muligt, så man er med til at bestemme den fremtidige kurs.

Italien er også med

En anden stor kontrast til den tyske holdning var fra den italienske statsminister Paolo Gentiloni, som, ud over at repræsentere Italien på forummet, havde møder med Xi Jinping og Kinas statsminister Li Keqiang. Gentiloni udtalte efterfølgende, at »denne begivenhed kan skabe et nyt historisk spor for de kommende år, for det er et projekt, der går i retning af globale projekter«.

Gentiloni fortalte også, at Kina ønsker at investere i havnene i Genoa og Trieste, i lighed med, hvad man har gjort i Piræus i Grækenland, og gøre dem til store, betydende havne, som kan blive en vigtig del af Den Maritime Silkevej. Der blev derfor også etableret en fælles kinesisk-italiensk fond, der skal finansiere projekter for små og mellemstore virksomheder i Italien og i Kina. Det blev også besluttet, at Kina og Italien skal samarbejde i Afrika.

Det er også noget, som Frankrig er meget interesseret i, for de ønsker også at være en del at de store investeringer og projekter, som Kina er i gang med i Afrika. Der er mange, der har travlt med at komme med om bord, og derfor kan tingene meget hurtigt ændre sig, også her i Europa. Mens kun få kendte til Bælt- & Vej-Initiativet i går, så kan det hurtigt blive det, som alle taler om.

Selv her i Danmark, så begynder man nu at skrive lidt om det, og den 18. maj vil DIIS holde et stort seminar, der dog ikke hedder »Bælt- & Vej-Initiativet, hvor står vi efter det store forum i Beijing?«, som ville være det naturlige, men »OBOR, Ét Bælt, Én Vej-Initiativet og de nordiske muligheder«. En overskrift, der lyder, som om man fandt på den for to år siden.

Men den kinesiske ambassadør vil være til stede samt en række danske og kinesiske talere. De seneste to dage var der faktisk også en konference for 33 europæiske Konfucius-institutter, den kinesiske stats kulturinstitutter, her i København, der inkluderede en åben konference/koncert, som var arrangeret af CBS Konfucius-Instituttet. Her var Bælt- og Vej-Initiativet det store diskussionspunkt.

På trods af den kølige, officielle, tyske respons skal man ikke glemme, at tysk industri stod i kø for at få lov til at komme med til Beijing, men blev afvist af økonomiministeren, som mente, at hun klarede det bedst på egen hånd. Der var dog en uafhængig delegation fra delstaten Bayern under ledelse af ministerpræsident Horst Seehofer, der gjorde sine hoser grønne for et tæt samarbejde med Kina og hele projektet.

Massiv jobvækst i Kina

Kinas eksport vokser, men Kinas import vokser langt hurtigere. Der er enorme vækstrater. I første kvartal af 2017 har Kina skabt 4,65 mio. nye arbejdspladser i byerne. Men har som sin målsætning at skabe i alt 11 mio. nye jobs i år, og det regner man med bliver overgået. I 2016 var målsætningen at skabe 10 mio. nye jobs, men der blev skabt 13 mio.

Det buldrer derudaf i Kina, og man er i gang med at trække Asien med sig. Europa kan også blive trukket med, hvis vi sørger for at blive hægtet på Silkevejstoget.

Dette skal sammenholdes med, at der i 2016 blev skabt 2,1 mio. nye jobs i USA (91 % var i serviceerhvervene), men i første kvartal 2017, så forsvandt der i stedet 1,2 mio. amerikanske jobs. Kina buldrer der ud af, mens USA er i en total opbremsning. Hvis ikke Trump får USA hægtet på det kinesiske tog, hvordan skal han så få en vej ud af krisen? Det er nok anledningen til det skifte, som vi har arbejdet meget hårdt for at få igennem, som er ved at komme til USA.

I modsætning til Barack Obama, som gjorde alt, hvad han kunne, for at sabotere Bælt- & Vej-Initiativet og forhindrede, at USA gik med i Den Asiatiske Infrastruktur Investerings-Bank, AIIB, på trods af, at man blev inviteret med, så besluttede Trump at sende Matthew Pottinger, som er chef for Østasien i

USA's Nationale Sikkerhedsråd, til Bælt- & Vej-Forummet som Trumps personlige repræsentant.

USA's rolle i Bælt- & Vej-Forummet

Det ville selvfølgelig have været bedst, hvis Trump personligt var taget til Beijing, men det, at sende en personlig højtstående repræsentant og sørge for, at USA, i modsætning til tidligere, nu vil deltage i projektet, er et meget vigtigt signal at sende. Pottinger udtalte også, at »man kan se, at der en fælles interesse i at øge infrastrukturforbundetheden gennem investeringer af høj kvalitet, finansiering, og derfor kan amerikanske firmaer komme med i en masse projekter, som vi nu hører om«.

Der er blevet skabt et partnerskab mellem den amerikanske ambassade i Beijing og en række amerikanske firmaer, der skal være en amerikansk Bælt- og Vej-arbejdsgruppe, så USA kan blive inkorporeret i projektet.

USA har også inviteret Kina til at deltage i Select USA, der har et investeringstopmøde den 18.-20. juni i Washington, D.C. Select USA er et forum, hvor amerikanske delstater, byer etc. diskuterer projekter, som man forsøger at samarbejde om at få op at stå, og der vil man vældigt gerne have Kina med til at finansiere nogle af projekterne og sørge for, at de rent faktisk bliver bygget.

USA og Rusland i tæt samarbejde

Man skal huske på, at Donald Trump gjorde det til et kardinalpunkt i valgkampen, at han, i modsætning til Hillary Clinton, som ønskede at fortsætte Obama-administrationens konfrontationspolitik over for Rusland og Kina, gerne ville have et amerikansk-russisk samarbejde. Det er indtil nu blevet delvist saboteret, og man fik også ved brug af falske efterretninger og »fake news« (falske nyheder) Trump til at foretage et angreb med Tomahawk-missiler på en luftbase i Syrien. Et angreb, der kunne have haft katastrofale konsekvenser, hvis det havde ført til, at USA igen ville forsøge at gennemtvinge et regimeskifte i Syrien. Så ville et potentielt samarbejde mellem USA og Rusland være kørt totalt af sporet.

Men, bl.a. ved hjælp af en ihærdig indsats fra Xi Jinping, skete det ikke. Præsident Xi var til topmøde med Trump i Florida, da angrebet fandt sted, men rejste ikke hjem i protest. Han blev i stedet i USA og snakkede med Trump, og der er nu et godt og solidt forhold mellem Trump og Xi Jinping.

Efterfølgende sendte Trump så udenrigsminiser Tillerson til Moskva, hvor han ikke blot havde diskussioner med udenrigsminister Lavrov, men også et meget langt, meget dybtgående møde med præsident Putin. Ud af det kom der en forståelse på en lang række punkter, men med bekæmpelse af Islamisk Stat (IS) og international terrorisme i centrum.

Det blev så fulgt op af Lavrovs besøg til Washington, D.C., hvor han ikke kun havde lange diskussioner med Tillerson, men også et længere møde med Trump personligt. Der er nu en direkte kommunikation, ikke kun via telefon, hvor efterretningstjenesterne lytter med, men også direkte mellem Trump og Putin med Tillerson og Lavrov som mellemmænd.

Det har fået hysteriet imod Trump i London og i den internationalt britiskkontrollerede presse op på nye højder.

Og ikke nok med, at Trump tog imod udenrigsminister Lavrov i Det Hvide Hus; han inviterede også Sergej Kislyak,

den russiske ambassadør til USA, med og gav ham offentligt hånden. Det var Kislyak, som Trumps nationale sikkerhedsrådgiver Michael Flynn og andre i Trumps lejr havde talt med, og som efter lækager fra efterretningstjenesterne til amerikanske medier om deres samtaler, kom under anklage for at være del af en russisk sammensværgelse imod USA.

Skulle det ikke være galt nok for de anti-russiske kredse i USA og internationalt, så blev der etableret et tæt samarbejde mellem USA og Rusland i kampen imod IS. Selv om det ikke er tilladt for amerikansk militær at være i direkte militært samarbejde med Rusland, så koordinerer man nu militære aktioner imod IS døgnet rundt og er i gang med at etablere en række bufferzoner i Syrien, som skal sikre, at amerikanske og russiske styrker, og anti-IS regeringsstyrker og oppositionsgrupper, ikke længere kommer i kamp med hinanden. Rusland har også sørget for, at USA er kommet med i de russisk-tyrkisk-iransk-ledede fredsforhandlinger i Astana, som er det bedste bud på en forhandlingsbaseret fredsorden i Syrien.

»Watergate, Watergate«

Der er derfor vild panik i Storbritannien og blandt deres allierede i USA – særligt i efterretningstjenesterne – og man forsøger nu desperat at sætte nye tiltag i gang, der kan spænde ben for Trump. *Washington Post* har dagligt nye skandaler, hvor man skriger »Watergate, Watergate«, og det er selvfølgelig også reflekteret i de danske medier, som sjældent undersøger tingene selv, men blindt gentager det, som de store medier som *Washington Post* og *New York Times* skriver.

Først var det historien om, at der er blevet givet hemmelig information til Rusland ved Trumps møde med udenrigsminister Lavrov. »Hvem kan nu stole på USA?«, skrev man, og anklagede Trump for at have videregivet hemmelige informationer til russerne. Det er en absurd anklage, for den amerikanske præsident kan når som helst vælge, at tidligere fortrolige dokumenter skal gøres tilgængelige for offentligheden eller andre, hvis han ønsker det. Det er en af de befojelser, man har, når man er øverstbefalende for USA's militær, som den amerikanske præsident er.

Faktisk, så skal efterretningstjenesterne og militæret gøre alt, hvad de kan, for at hjælpe den amerikanske præsident med at gøre sit bedste for USA og dets befolkning, selv om man ikke skulle tro det, når man ser, hvordan efterretningstjenesterne opfører sig nu for tiden.

Ruslands præsident Vladimir Putin havde dog overskud nok til at gøre grin med anklagerne under et pressemøde, han havde sammen med Italiens statsminister i Moskva dagen efter, at forummet i Beijing var slut. Putin tilbød at fremlægge deres rapport om diskussionerne i Washington, hvis Trump ønskede det, så alle kunne se, at der ikke var foregået noget skummelt.

Trump's firing af FBI-chef Comey

Man forsøger at skabe og fastholde en stemning af, at Trump gør noget ulovligt. Det samme gælder udtalelser fra James Comey, efter at Trump havde fyret ham som chef for FBI. Det var en rigtig og vigtig beslutning at fyre Comey, for ikke nok med, at han har været overordentlig inkompetent i sin rolle som leder af FBI, men han har direkte været en britisk marionet, der i lighed med Barack Obama har forsøgt alt, inklusive at begå en række ulovligheder, for, først, at forhindre, at

Donald Trump kunne blive præsident, og efterfølgende, efter at Trump var blevet valgt, at forsøge at sabotere hans arbejde med at sammensætte en fungerende administration. Det er uholdbart, at FBI forsøger at sabotere præsidentens arbejde i stedet for at tjene og lyde ham, som man er forpligtet til.

Meget tyder på, at det var FBI, der lækkede informationer til pressen, som f.eks. Michael Flynns samtaler med den russiske ambassadør, og ulovligt identificerede amerikanske statsborgere, der var delagtige i aflytningsmateriale, som man var kommet i besiddelse af. Handlinger, som man kan komme mange år i fængsel for, men som det er svært at blive straffet for, så længe, man sidder som chef for FBI.

Man har så selvfølgelig i medierne forsøgt at spinde en historie om, at Comey blev fyret, fordi han ville grave i Trumps relationer med Rusland. Er det så ikke en storm i et glas vand? Jo, det er det, men man forsøger med alle disse fup-skandaler at skabe en selvforstærkende storm.

Det er så bare en storm, der fylder meget hos befolkningen i New York og i Los Angeles, men ikke inde hos mennesker i det centrale USA, hvor det amerikanske præsidentvalg blev afgjort.

Hvorfor var det, at Trump blev valgt til præsident? Hvorfor blev Hillary Clinton fravalgt af den amerikanske befolkning? Først og fremmest, fordi folk, særligt i det centrale USA, følte sig glemt og overset af det officielle Washington. Folk havde i stigende grad mistet troen på fremtiden under den siddende magtstruktur og valgte at prøve noget andet, koste hvad det ville. Derfor stemte de på Trump.

Etablisementet forsøger stadig at fastholde den gamle verdensorden, hvor almindelige mennesker er ligegyldige, og hvor det udelukkende er en lille, eksklusiv, degenereret gruppe, »den kreative klasse«, der på desperat vis forsøger at fastholde grebet om magten, mens tingene kollapser om ørene på dem.

Rusland 100 % med i Bælt- & Vej-Initiativet

I relation til Bælt- & Vej-forummet er det vigtigt at tilføje, at allerede, da det gik i gang, annoncerede Rusland, at man ville være en del af alle fora, paneler og diskussioner, der fandt sted. I lighed med den rolle, som Kina spillede som initiativtager og vært, så sagde Rusland, at man ville gøre det samme. Der er ingen del af Bælt- & Vej-Initiativet, som man ikke vil være en del af, for det er nu Ruslands politik 100 %. Ikke en lille smule, ikke ganske meget, men 100 %. Der er ikke længere forskel på Kinas og Ruslands politik på dette område.

Rusland fortalte så også ved den afsluttende pressekonference, at man havde fået igennem, at der vil blive holdt nye Bælt- & Vej-Forummer i fremtiden. Præsident Xi havde lovet, at det næste forum ville finde sted i 2019, så alle landene kan være med til at styre, hvor processen føres hen.

Bælt- & Vej-Forummet blev så afsluttet med vedtagelsen af en erklæring, der slog fast, at man vil øge det internationale samarbejde, inklusive Bælt- & Vej-Initiativet og forskellige udviklingsstrategier til at opbygge tættere, samarbejdende partnerskaber, som inkluderer at fremme Nord-Syd, Syd-Syd og triangulært samarbejde i lighed med, at Kina tidligere gentagne gange har betonet, at det vigtigste må være at sikre udvikling af udviklingslandene, dvs. særligt den sydlige del af kloden.

Man skal i den sammenhæng huske på, at det er præsident Xi Jinping personligt, der er den store drivkraft i hele projektet.

Hvem er Xi Jinping?

Hvem og hvad er han? Han er bl.a. en filosof. Han er en tænker. Han er en meget speciel person. Og han er medlem af det kinesiske kommunistparti, hvor han ikke blot har støttet ideen om, at kommunistpartiet fortsat skulle have magten, men også, at det fortsat skal være et marxistisk parti. Ideen er ikke, at det skal blive et liberalt parti eller et socialdemokratisk parti, som vi har været vant til her i Europa.

Man har som et primært formål, at man skal hjælpe de svage. At staten har et ansvar for det almene vel og skal sørge for, at de, der ikke selv kan løfte sig op, skal have hjælp til det. Det gælder internt i Kina, og det gælder internationalt. Det er derfor ekstremt vigtigt for Kina med denne betoning af, at de fattige lande skal udvikles. Det er et højt prioriteret mål. Lykkes det ikke, så har projektet spillet fallit.

Slutklæringen sagde også, at man vil »fremme fred, gensidigt gavnligt samarbejde og respektere formålet og principperne i FN’s charter og international lov, som er vort fælles ansvar«. »Vi anerkender de udfordringer, som verdensøkonomien står overfor«... »på trods af moderat genrejsning er der stadig fare for tilbagefald, særligt for udviklingslandene, som står med udfordringen at skulle bekæmpe fattigdom og fremme inkluderende og bæredygtig, økonomisk vækst«. »Skabe et fremgangsrigt og fredeligt fællesskab med fælles fremtid for menneskeheden, som vi i fællesskab kæmper for«.

Vil Trump løse Korea-konflikten?

Der er selvfølgelig blevet diskuteret mange andre ting i forbindelse med forummet, for der har været en stor mængde bilaterale statsmøder i kulisserne. Mellem Xi Jinping og Putin og rigtig mange andre statsledere. Der er sandsynligvis blevet diskuteret en hel del Nordkorea, som faktisk i lighed med Sydkorea havde en delegation med på topmødet. Moon Jae-in er netop blevet indsat som præsident i Sydkorea, så han kunne ikke være personligt til stede, men der var en højtstående, sydkoreansk delegation med et personligt brev fra præsident Moon til præsident Xi, og Moon ringede også til Xi for at gøre klart, at han var imod den nylige opstilling af THAAD-missiler i Sydkorea, som Kina har protesteret kraftigt over, og at han vil arbejde hårdt for en forbedring af relationerne mellem Sydkorea og Kina.

Pottinger, som var Trumps personlige repræsentant ved forummet, taler kinesisk og er også manden, der vil være dybt involveret, hvis der skal laves en aftale med Nordkorea. Trump-administrationen har signaleret, at man mener, at der skal laves en løsning på Korea-konflikten, og at Trump i forbindelse med Nordkorea både vil bære en stor kæp og en stor gulerod.

Da Putin holdt sin afsluttende pressekonference i Beijing, pointerede han, at, når det gælder Nordkorea, så er Rusland også imod, at Nordkorea gennemfører missiltests. Men, sagde Putin, »vi forstår, at de nylige, globale udviklinger, specielt åbenbare brud på international lov, invasion af fremmede stater, regimeskifte og lignende, er kilden til dette våbenkapløb«. Putin siger altså, at det er USA’s politik for regimeskifte under Bush/Cheney og Obama, der er årsagen til at Nordkorea har så travlt med at få atomvåben.

Putin fortsatte: »Vi burde få etableret et system af internationale garantier, som baserer sig på international lov og FN’s charter. Dialogen med Nordkorea må genoptages, forsøg på at

intimidere må stoppes og der må findes en vej til at løse problemerne fredeligt.« Noget, som udenrigsminister Tillerson på vegne af USA faktisk har erklæret sig enig i ved diskussioner i FN, og eftersom præsident Moon har erklæret, at han vil genoplive solskinspolitikken og forsøge at få en fredsftale mellem Nord- og Sydkorea, og Trump ligeledes har en afmontering af konflikten som en høj prioritet, så er scenen måske langt om længe sat for en fredelig løsning.

Dette er endnu en grund til de hysteriske udfald imod præsident Trump, som er uden historisk sidestykke. At man behandler en nyindsat, folkevalgt præsident på den måde, gør måske klart, at man frygter Donald Trump endnu mere end Vladimir Putin. Den 25. maj skal der være NATO-topmøde i Bruxelles, og man er i NATO dybt bekymret for, hvad Trump vil sige og gøre. At han måske vil kræve en ny kurs for dette levn fra fortiden, der desperat forsøger at fremprovokere nye konflikter, som burde have været løst for længe siden.

Løgn fra FBI, CIA, DNI og medierne

Tyrkiets præsident Erdoğan var som sagt også med i Beijing og tog efterfølgende på besøg hos Trump i Det Hvide Hus, hvor Erdoğan udtalte, at den konflikt, man havde haft med USA pga. amerikanske leverancer af våben til kurderne, havde sin rod i Obama-administrationen og ikke er noget, Trump står bag. I lighed med, at Erdoğan samarbejder med Rusland og med Kina, så ønsker man også et tæt samarbejde med USA. Det burde jo egentlig ikke være noget problem, for alle burde jo have en fælles interesse i at få nedkæmpet IS og få stabiliseret hele Mellemøsten.

Men i London og blandt deres medløbere har man som sagt våde drømme om at få stoppet den udvikling mod samarbejde og fred gennem at få en Watergate-lignende skandale kørende imod Trump. Men alle de anklager, vi indtil nu har set, har været baseret på »fake news«. Der er ingen substans. Hvor mange gange har vi ikke hørt i radio eller tv, eller set store overskrifter i aviserne om, at Rusland intervererede i det amerikanske valg? Og hvor mange beviser har vi til dato set? Ingen, for det er rent »fake news«. Løgn.

Men den tidligere FBI-chef Comey og James Clapper, forhenværende DNI-chef (Direktør for USA’s Nationale Efterretning), har siddet foran kongresudvalg og offentligheden og løjet igen og igen. Det er heller ingen nyhed. Det var en af de ting, som Edward Snowden hjalp med at afsløre: at man fra efterretningstjenesternes side konsekvent løj og vildledte offentligheden.

Man har en tilsyneladende én virkelighed, når man udfører sin daglige dont i efterretningstjenesterne, og så en helt anden, som man præsenterer, når man kommer ind i Kongressen og bliver spurgt om, hvad det er, der foregår. Men vi ved, at denne officielle version er løgn. Det er afsløret! Hvorfor bliver medierne så ved med at behandle det som troværdig information?

Korrupt konstitueret FBI-chef

Der skal gøres op med efterretningstjenesternes voksende magt og manipulation, og derfor er det vigtigt, at Trump fyrede FBI-chef Comey. Men udrensningen kan ikke stoppe der. Den nuværende konstituerede direktør for FBI, Andrew McCabe, er om muligt endnu mere rådden end Comey. Han er gift med Jill McCabe, der, samtidig med, at hendes mand sad med sa-

gen om Hillary Clintons brug af en ulovlig e-mail-server, som skabte en overhængende fare for, at hemmelighedsstempleet materiale blev tilgængeligt for hackere, og hvor McCabe og Comey konkluderede, at Hillary ikke skulle straffes for sine handlinger, så modtog Jill McCabe 675.000 dollars i bidrag til sin valgkamp til senator i delstaten Virginia, af Hillary Clintons samarbejdspartner Terry McAuliffe og det Demokratiske Parti i Virginia.

Dette drejer sig ikke om at modtage en iPhone eller en rejse til Sydafrika. Vi er oppe i en helt anden skala af korruption. Og dette er blot, hvad der er offentligt tilgængeligt, fordi Jill McCabe har været tvunget til at vise, hvor hun har fået sine valgbidrag fra. Hvem ved, hvad der er foregået i det skjulte.

McCabe har også været ansvarlig for at undersøge anklagerne om, at Rusland skulle have hacket demokraternes e-mail og lækket dem til Wikileaks, så offentligheden fik indblik i, hvorledes ledelsen i Det Demokratiske Parti konspirerede sammen med Hillary Clinton om at forhindre, at Bernie Sanders kunne få en lige og retfærdig valgkamp i Det Demokratiske Partis primærvalg.

Lækket af disse e-mails førte som bekendt til, at hele Det Demokratiske Partis ledelse måtte gå af. Hillary Clinton og Det Demokratiske Parti hævdede efterfølgende, at det var Rusland, der stod bag afsløringen af disse kompromitterende e-mails, en fortælling, som FBI under Comey og McCabe har holdt i live uden på noget tidspunkt at fremlægge beviser.

Efterretningsekspertes har hele tiden sat spørgsmålstegn ved Hillarys og FBI’s historie, for hvis det var et hack, der stod bag afsløringen af disse e-mails, så ville amerikanske NSA og britiske GCHQ vide, hvilke IP-adresser, der stod bag. De kopierer nemlig al elektronisk information. Alt tyder derimod på, at det var et læk, hvor en indigneret whistleblower ønskede at afsløre Det Demokratiske Partis rænkespil gennem at kopiere disse e-mails og levere dem til Wikileaks.

Var mordoffer bag DNC-læk?

Denne historie har nu fået en yderligere meget ubehagelig dimension. Fox News kunne for et par dage siden rapportere, at den sandsynlige kilde til disse e-mails var Seth Rich, der arbejdede for den Demokratiske Nationale Komité og dermed havde fri adgang til at kopiere dem. Efterfølgende blev Seth Rich dræbt af skud i ryggen, og mordet på ham blev klassificeret som et roveri, på trods af, at han stadig var i besiddelse af sine værdigenstande, da man fandt hans lig.

FBI har efterforsket sagen, men har ikke haft fremgang på trods af, at man skulle være kommet i besiddelse af korrespondance, der har fundet sted mellem Seth Rich og Wikileaks. I desperation over den manglende opklaring af mordet, så har Seth Rich’ familie ansat en privatdetektiv til at undersøge sagen, men han har mødt en mur af manglende samarbejdsvilje hos FBI og myndighederne.

Indtil nu har disse efterretningstjenester, denne »Dybe Stat«, lavet masser af ulovligheder, og hvem ved, hvor dybt det stikker? Vi ved i hvert fald, at alle kongresmedlemmer og senatorer i Washington har været skræmt fra vid og sans over at skulle beskæftige sig med det. Den første reaktion, der kom, da Donald Trump begyndte at sætte spørgsmålstegn ved efterretningstjenesternes aktiviteter, var, at Chuck Schumer, der er demokratisk senator valgt i New York, sad på de nationale

tv-stationer og udtalte, at Donald Trump må være blevet godt skør, når han sætter spørgsmålstegn ved efterretningstjenesterne, for de har uanede resurser til at komme efter dig, hvis du bliver et problem for dem.

Hvis USA skal fungere som et repræsentativt demokrati, så må der gøres op med det. Men det er ikke nogen let sag. Det apparat, Donald Trump har lagt sig ud med, er vældigt magt-tige interesser. Han har opbakning fra de menige amerikanere til at tage det opgør, men som vi har set det de seneste seks måneder, så får han ikke meget hjælp fra medierne, tværtimod.

Der er også hele tiden dele af statsapparatet, der er loyale imod de kredse og det paradigme, der har regeret de seneste 16 år (og på mange områder langt længere), og de forsøger med alle midler at sabotere Trumps forsøg på at forandre tingene.

Løgner om krigen i Syrien

Igen og igen har vi hørt eksperter og politikere udtale, at vi nu gennem fem år har haft denne frygtelige krig med en halv million døde og mange millioner på flugt på grund af Assad. Men det er jo ikke Assad, der har skabt krigen i Syrien. Krigen, med alle dens frygtelige ofre, har vi, fordi briterne sammen med Obama besluttede, at man skulle have krig i Syrien og efterfølgende støttede alle de mange oprørsgrupper, inklusive det, der i dag er IS, al-Nusra osv. Det er Vesten, der har det fulde ansvar for alle de mange, der er døde og på flugt.

Trump har erklæret, at USA må samarbejde med Rusland, Tyrkiet og andre om at få nedkæmpet IS i Syrien i stedet for at støtte IS og al-Nusra, som man gjorde det under Obama. USA og Rusland er nu i gang med at få etableret de-konflikting zoner, hvor man kan få lukket ned for kamphandlerne mellem regeringsstyrkerne og oprørerne, gennem at få oprørerne adskilt fra IS og al-Nusra, så man mere effektivt kan nedkæmpe dem.

Men nu, hvor muligheden for at få stoppet dette mareridt endelig er der, for at få begravet stridsøksen og sørge for, at folk kan flytte hjem igen, hvad gør disse vestlige kredse så? De siger: »Nej, vi vil have fortsat krig. Vi skal have fjernet Assad.«

Det var det, man ønskede at forhindre gennem historierne i »fake news« om, at Assad bruger kemiske våben og nu denne nye falske historie, hvor Stuart Jones, viceudenrigsminister for mellemøstanliggenger, den 15. maj holdt en specialbriefing for pressen, hvor han hævdede, at luftbilleder viste et krematorium i forbindelse med Sednayafængslet lidt uden for Damaskus, hvor han påstod, at man havde dræbt tusinder af fanger, som efterfølgende var blevet brændt for at fjerne bevismaterialerne. Han hævdede, at op imod 50 personer blev myrdet om dagen. Men eneste »bevis« var en rapport fra Amnesty International, der altid har fungeret som et velvilligt redskab for de britiske efterretningstjenester.

I lighed med de fabrikerede scener, medierne påstod, dokumenterede et giftgasangreb i byen Khan Sheikoun, Syrien, den 4. april, så var formålet at sabotere fredsprocessen og få Trump til at droppe samarbejdet med Rusland imod IS og i stedet vende tilbage til briternes og Obama-administrationens politik for regimeskifte.

Heldigvis hoppede Trump ikke i fælden denne gang, men har fortsat samarbejdet med Rusland, mens venner til Stuart Jones den 16. maj kunne fortælle Reuters, at han havde besluttet sig for at indgive sin afskedsansøgning og i stedet søge en karriere inden for det private erhvervsliv.

Vælg det nye, bedre paradigme

Vi skal have det nye langt bedre paradigme, som Kina og Rusland repræsenterer, og som var ånden, der begejstrede deltagerne ved Bælt- & Vej-Forummet i Beijing, til at brede sig her i Danmark, Europa og USA. Vi må bryde igennem den mørklægning, der har været af disse historiske begivenheder, for hvis folk først har muligheden for at vælge fred og udvikling frem for konfrontation og krig, så skal de nok vælge det, der giver menneskeheden en fremtid.

Karen Ellemann burde være gæst i Deadline og fortælle den danske befolkning om det mirakel, det har fundet sted i Kina, og det endnu større mirakel, der er på vej. Selv Lars Løkke Rasmussen blev begejstret, da han i begyndelsen af maj var på besøg i Kina for at mødes med såvel præsident Xi Jinping som statsminister Li Keqiang. Han var forbløffet over, hvor meget der var sket siden 2008. Det var også grunden til, at man opgraderede den danske delegation til forummet gennem at sende Karen Ellemann som Lars Løkke Rasmussens særlige udsending.

Trump er en afgørende joker i hele situationen. Selv om briterne skulle få held til at »watergate« Trump, kan man så stoppe denne proces? Det er slet ikke sikkert, for det er en enorm proces, der inkluderer størstedelen af verden, der nu er kommet i bevægelse. Men derfor gør det alligevel meget stor forskel, om USA, med Trump i spidsen, er med i denne globale opbygningsproces eller forsøger at bekæmpe den. Bringer Trump USA ind i den proces, så følger hele Europa hurtigt med. Men selv uden det, er der et enormt momentum. Statsminister Abe i Japan har haft flere gode møder og samtaler med Trump, men er også meget opsat på kraftigt at forbedre relationerne med Putin. Han ønsker en fredsslutning og et tæt samarbejde mellem Japan og Rusland. Han arbejder også hårdt på at forbedre relationerne mellem Japan og Kina.

Syd Korea, der har været et problem, fordi den tidligere præsident Park Geun-hye gav efter over for briterne og Obama og tillod, at Syd Korea blev brugt til at skabe konfrontation med Nord Korea og Kina. Nu er der en helt anderledes situation med den nye præsident Moon Jae-in, der har som sin helt eksplicite politik at genoptage Solskinspolitikken og få lavet en fredsaftale med Nord Korea, få skabt varig fred på Den Koreanske Halvø og få Syd Korea til at være en levende del af Bælt- & Vej-Initiativet. De store verdenspolitiske planeter står i en helt unik position, hvor så mange betydende lande i verden er enige om, at dette her skal bare lykkes.

De eneste, der indtil nu ikke rigtig er med, er Europa og USA, og så visse lande i Sydamerika, hvor briterne har stor indflydelse. Asien er gået med (dog var Indien ikke med på forummet i Beijing på grund af geopolitiske intriger, men er dog med i samarbejdet via sin deltagelse i BRIKS) og Afrika er i den grad gået med.

Briterne vil gerne have, at USA bliver involveret i en ny regimeskiftekrig med Nord Korea, men heldigvis ser det som sagt ud til, at Trump vil det anderledes. Ud over, at delegationerne fra Nord- og Syd Korea noget overraskende mødtes på konferencen, var Pottinger efterfølgende i Syd Korea for at tale med præsident Moon, og hvem ved, om

han også fik snakket med den nordkoreanske delegation på konferencen. Det blev også annonceret, at Moon og Trump skal mødes i slutningen af juni.

Vi kan desværre nok ikke forvente, at de, der ikke vil fred og udvikling, sidder med hænderne i skødet. Briterne og de kredse, der tjener penge på krig, og deres lakajer i medierne og efterretningstjenesterne, vil givet gøre alt, hvad de kan, med »fake news« og anden manipulation, for at forsøge at forhindre det nye paradigme i at tage over. De vil gøre alt for at få fjernet Trump, eller i det mindste gøre ham ukampdygtig, så der er lagt op til kamp.

»Fake news«-løgnen

Det understreger betydningen af LaRouche-kampagnen og Schiller Institutet. I USA har vi stadig en national bevægelse. Den er lille, men har en helt enestående troværdighed, ikke fra »fake news«-kanalerne, men fra det USA, som har mistet tilliden til det gamle etablissement. I Europa tror man stadig, at det, *Washington Post* og *New York Times* skriver, er det, som den amerikanske befolkning tror på. Men sådan er det ikke mere. Man får sine nyheder andetsteds fra, og det er derfor, at man har haft så travlt med at bekæmpe »fake news« fra internettet. Ikke, fordi der nogle gange er falske ting på internettet, men fordi, der nogle gange er sande ting. Det er, hvad man er bekymret for. At folk skal få indblik i det store billede og ikke blot lade sig spise af med den daglige infotainment.

De største angreb i »fake news«-kampagnen bliver rettet imod RT (Russia Today), fordi de rapporterer mange andre ting, der foregår, end det, vi bliver spist af med i den vestlige presse. Det må de da ikke. De må kun skrive det, de har læst i de store vestlige medier. Ellers er det »fake news«.

Der har været dette kæmpe nedslag i Beijing, og chokbølgerne er ved at sprede sig. Men vi befinder os ikke i det 18. århundrede, hvor nyheden først spredes, når skibene når frem. De forskellige delegationer har allerede fået afgivet deres rapporter, og hele processen flytter sig fremefter med forrygende hastighed. Det kan gå meget hurtigt.

Præsident Trump er under et stort pres. Han har ikke ubegrænsede mængder af tid. Han skal til at levere varen. Skal han fortsat have opbakning fra sine vælgere, så må han vise, at han kan gøre noget. Det, der vil være det altafgørende, er infrastrukturprojekter. At få gang i bygningen af infrastruktur, for det vil skabe arbejdspladser. Både ved bygningen af selve projekterne, men også i form af mange afledte jobs. Og så kan det skabe en begejstring i takt med, at folk ser, at USA nu er på vej mod andre og bedre tider. »Der er sket noget nyt. Vi har nu en præsident, der faktisk bekymrer sig om os«.

Glass/Steagall stort i Washington

Hvis ikke han leverer noget relativt hurtigt, så vil det være muligt at vende hans vælgere imod ham. Derfor skal Trump handle hurtigt. Han skal hurtigt have USA til at blive en del af Bælt- & Vej-Initiativet. Han skal have indført LaRouches Fire Love. Det varmeste diskussionsemne i Washington netop nu er spørgsmålet om en genindførelse af en Glass/Steagall-bankopdeling. Trump er personligt for

det. Der er en enorm modstand imod det fra finansverdenen og Wall Street.

Finansverdenen har rigtig mange af kongresfolkene i lommen, men hvis det først bliver en åben kamp for og imod Glass/Steagall, så vil vælgerne have meget svært ved at tilgive de politikere, der stiller sig på Wall Streets og storbankernes side. Bankerne er, helt fortjent, dybt forhadte i den amerikanske befolkning. Derfor kan en Glass/Steagall-bankopdeling blive vedtaget.

Skal Trump lykkes med noget som helst, så kan han ikke gå til Wall Street og bede om hjælp til at få bygget en række store infrastrukturprojekter. De vil ikke give ham så meget som fem cent, for de mener, at han skal mislykkes. Trump må derfor gøre det samme, som blev gjort under USA's første finansminister Alexander Hamilton, senere under præsident Abraham Lincoln under borgerkrigen i 1860'erne og i en lidt anden variant under præsident Franklin D. Roosevelt, der besejrede den store depression og var afgørende for sejren over fascisme og nazisme.

Finansiering af infrastruktur

Der skal skabes statslige kreditter fra centralt hold, som kan kanaliseres ud i alle disse projekter. Man har så også, som Helga Zepp-LaRouche gjorde opmærksom på, den enorme fordel, at kineserne har 1.400 mia. dollars stående i amerikanske statsobligationer, som de vil være mere end villige til at konvertere en stor del af til investeringer i infrastrukturprojekter i USA. Det samme gælder for Japan, Syd Korea og mange af disse statslige oliefonde og lignende ting, rundt om i verden.

Det kan sagtens lade sig gøre. Trump må få bygningen af de store infrastrukturprojekter i gang og få optimismen tilbage. USA og amerikanske firmaer skal selvfølgelig også involvere sig i alle de andre projekter rundt om i verden, i lighed med den stående invitation, der har været fra Kina til USA om deltagelse i bygningen af alle de mange projekter.

Den sidste afgørende del af det, som Trump må sætte i gang, LaRouches fjerde lov, er, at USA igen må være en kraft inden for forskning og frem for alt der, hvor USA i den grad tidligere viste vejen, nemlig i udforskningen af det ydre rum. Det gælder også for udviklingen af fusionsenergi. Lige nu kommer kineserne som skudt ud af en kanon, eller måske rettere, som affyret med en raket, når det gælder udforskning af Solsystemet, opbygningen af et bemanded rumprogram og udforskning af Månen. Men fordi USA har været i gang så længe, så har de stadig nogle helt særlige kompetencer, og det gælder også inden for forskning i fusionsenergi.

Trump har allerede vist sin vilje på dette område i forbindelse med sin tale, da han underskrev overgangsbevillingen til NASA for et par måneder siden. Fortællingen om USA's rolle i rummet med bemandede rumskibe vil han gerne fortælle, og også gerne fortsætte. Men den flotte tale han holdt, har rigtig mange amerikanere aldrig set, for pressen nægtede at fortælle om det. Det skal han også have løst. Han skal have sørget for, at amerikanerne ved, hvad der egentlig foregår, og det er vi en vigtig del af.

Det finansielle systems skibbrud

Det samme må vi sørge for her i Danmark. Det, der kommer til at afgøre, om vi, her i Danmark, kommer til at være en del af det mest fantastiske revolutionerende projekt i menneskets historie og den efterfølgende kulturelle og videnskabelige renaissance, som kommer til at sikre, at menneskeheden med en hastighed, der er uden historisk sidestykke, kommer til at vokse og udbrede os, udvikle og opfinde, som aldrig før. Tidligere renaissancer har typisk været i byer eller dele af et rige. Nu har vi muligheden for, at størstedelen af Jordens befolkning vil være involveret. Det skal vi være en vigtig del af. Men man skal også huske på, at vi sidder i en båd, der har hul i bunden.

Vi er en del af et internationalt finanssystem, der, når som helst, kan gå langt mere grassat, end det gjorde i 2008. De metoder, som man brugte i forbindelse med finanskrisen i 2008, som f.eks. at lægge den finansielle patient i respirator med kæmpe skatteyderbetalte hjælpepakker, så man kunne udskyde døden, de værktøjer er ikke tilgængelige denne gang. Hvis vi skal kunne beskytte os imod de farer, der truer, så må vi handle.

Når I lytter til præsident Xis tale i Beijing, så hav det i baghovedet. I alt, hvad han gør, findes der hele tiden bevidstheden om, at vi må handle for at gøre noget ved disse meget skrøbelige finansielle strukturer. Med i den »connectivity«, forbundethed, som man hele tiden taler om at skabe, er der også en finansiell forbundethed. Hvis ikke vi har et internationalt betalingssystem, så er det meget svært at handle med hinanden. Det problem skal derfor også løses, og det ved kineserne. Kina forsøgte at gøre det til hovedtemaet ved G20-topmødet i Beijing sidste år. De har forsøgt at sætte det på dagsordenen i forbindelse med det kommende G20-topmøde, der finder sted i Hamburg, Tyskland, den 7.-8. juli. Den tyske regering vil hellere diskutere vindmøller, solceller og grøn omstilling, men lad os nu se, for også i Tyskland sidder der folk, der skal vælge, om man vil være en del af den mest spændende, dynamiske fremtid, man kan forestille sig, eller i stedet blive parkeret på et ubrugeligt sidespor, hvor der snart ikke mere vil være elektricitet og rindende vand, og lokummerne derfor flyder over. Ikke det mest spændende sted at være.

Spørgsmålet om, hvorvidt vi kan få Danmark, Europa og USA hægtet på det højhastighedstog, der bringer os ind i denne spændende fremtid, afhænger af at få brudt den mørklægning af, hvad der egentlig foregår derude i verden. Det skal ud til befolkningen. Det skal ud i medierne. Der skal snakkes om det her.

Det, vi har præsenteret i vore rapporter, det skal ud til en meget bredere offentlighed, og alle, der på nogen måde har mulighed for at hjælpe med at få kundskaben ud, de må være med til det. Både via medierne, men også gennem, at vi kommer ud på gader og torve, og ved, at vi involverer os i de diskussioner, der måtte være om disse emner, for selv om vi stadig befinder os i en farlig og uafklaret verden, så har vi denne fantastiske mulighed for, at mennesker, der bor i alle verdens lande, selv de, der bor på De britiske Øer, kan blive en del af denne fantastiske proces.

Succesfuldt Bælt- og Vej-Forum i Beijing: Vejen til Verdenslandbroen

Læs mere: www.schillerinstitut.dk/si/tag/baelt-vej-forum-2017/

Kortet til venstre er seneste udgave af det Bælt & Vej-Initiativ, der samlede 29 stats- og regeringschefer, 130 lande, 50 internationale organisationer og over 1500 delegerede til diskussion i Beijing den 14.-15. maj. Med Ruslands Vladimir Putin som æresgæst, men også en vigtig amerikansk delegation, og med en invitation til Schiller Institutts grundlægger og internationale

formand Helga Zepp-LaRouche om at fremlægge Schiller Institutts visioner for verden, er det klart, at dette kan være starten på en ny, retfærdig, økonomiske verdensorden. En ny orden, som Verdenslandbroen (som vist på kortet til højre) vil tillade USA at være en aktiv del af, ved hjælp af bygningen af en tunnel under Beringstrædet, der ville forbinde Rusland og USA.

Helga Zepp-LaRouche på Bælt- & Vej-Forum og i kinesiske medier

Udover at være inviteret til at tale ved tænketanksdelen af Bælt & Vej Forum i Beijing (billede t.v.), var Schiller Institutts grundlægger og internationale formand, Helga Zepp-LaRouche, også en meget flittig gæst på de kinesiske medier. Hendes mange rejser og taler i 1990-erne for at få etableret en Ny Silkevej, baseret på den mest moderne infrastruktur, der kunne forbinde Kina og Europa – og udvikle området derimellem – gjorde, at kineserne gav hende tilnavnet »Silkevejsdamen«.

I Kina har man ikke glemt den rolle, hun spillede, og der er derfor et stort ønske om at få hendes input i den aktuelle situation.

På billedet til højre er Zepp-LaRouche gæst på det kinesiske stats-tv CGTN's engelsksprogede program, »Dialog med Yang Rui«, den 14. maj sammen med Su Ge, præsidenten for Kinas Institut for Internationale Studier, for at diskutere den internationale respons til Bælt & Vej-Initiativet. Hun var også taler ved den berømte Soong Ching-Ling Foundation den 17. maj og ved et forum i Nanjing den 24. maj, arrangeret af det største forlag i Kina, Phoenix Press Publishing Group. Hen blev også interviewet af det statslige kinesiske nyhedsbureau Xinhua, Peoples Daily Online, China Daily og den tysksprogede People Television den 16. maj.

Trump giver hånd til Rusland

Siden præsident Trump blev narret til at affyre Tomahawk-missiler imod en regeringskontrolleret luftbase i Syrien, er forholdet mellem USA og Rusland kommet tilbage på sporet, og præsident Trump tog imod udenrigsminister Lavrov i Det Hvide Hus sammen

med Sergej Kislyak, den nu så berømte russiske ambassadør til USA. Det er årsagen til mediernes og efterretningstjenesternes forsøg på at få startet en Watergate-skandale imod Trump, dog indtil nu uden beviser på, at Trump (eller russerne) har gjort noget ulovligt.

